

Diễn Văn Nhậm Chức Của Tổng Thống Barack Obama

"Tôi, Barack Hussein Obama xin thề rằng tôi sẽ trung thành thực hiện chức vụ Tổng thống của nước Mỹ và sẽ dốc hết khả năng để giữ gìn, bảo vệ và bênh vực Hiến pháp Mỹ. Xin chúa giúp tôi".

Thưa nhân dân,

Hôm nay tôi đứng đây, cảm thấy thật nhỏ bé trước trọng trách trước mắt, biết ơn vì sự tín nhiệm các bạn, nhớ lại những hy sinh của cha ông chúng ta. Tôi xin cảm ơn Tổng thống Bush vì những cống hiến của ông ấy đối với đất nước, cũng như sự hào phóng và hợp tác của ông trong suốt quá trình chuyển giao này.

Tính tới thời điểm hiện tại, 44 công dân Mỹ đã đọc lời tuyên thệ nhậm chức. Những từ ngữ đã được vang lên trong những thời thịnh vượng và hòa bình. Nhưng, những lời tuyên thệ nhậm chức cũng thường được vang lên trong lúc bão dông.

Vào những thời khắc đó, nước Mỹ đã vượt qua không chỉ nhờ vào kỹ năng và tầm nhìn của những người lãnh đạo cao nhất, mà vì chúng ta, những người dân Mỹ vẫn tin tưởng vào những lý tưởng của cha ông và tôn trọng các văn bản đã ban hành của chúng ta.

Niềm tin đó đã đúng trong quá khứ. Và chúng ta trong thế hệ này sẽ tiếp tục đồng hành với niềm tin ấy.

"Thách thức mà chúng ta đang đối mặt là có thực"

Hiện chúng ta đang ở giữa khủng hoảng. Đất nước chúng ta đang trong cuộc chiến, chống một mạng lưới bạo lực và hận thù rộng khắp. Nền kinh tế của chúng ta bị suy yếu nghiêm trọng, một phần là do sự tham lam và vô trách nhiệm của một số cá nhân, nhưng cũng là thất bại của toàn thể chúng ta trong việc đưa ra những quyết định khó khăn và chuẩn bị cho đất nước bước sang một kỷ nguyên mới.

Rất nhiều gia đình đã mất nhà ở, việc làm bị cắt giảm, kinh doanh đình trệ. Chi phí chăm sóc y tế của chúng ta quá đắt đỏ, chất lượng các trường học của chúng ta không như mong đợi. Ngày càng có nhiều bằng chứng cho thấy cách chúng ta sử dụng năng lượng đang giúp kẻ thù của chúng ta mạnh thêm và đe dọa trái đất của chúng ta.

Đó là những biểu hiện của khủng hoảng, tính theo các số liệu thống kê. Không tính toán được cụ thể nhưng không thiếu đào sâu suy nghĩ, đó là tâm trạng mất niềm tin trên khắp mảnh đất của chúng ta - một nỗi sợ hãi dai dẳng rằng sự suy sụp của nước Mỹ là không thể tránh khỏi, và rằng thế hệ kế tiếp sẽ phải hạ bớt tầm nhìn.

Hôm nay, tôi xin nói với các bạn rằng, những thách thức mà chúng ta đang phải đối mặt là có thực. Những thách thức đó rất nghiêm trọng và có rất nhiều. Chúng khó có thể được giải quyết trong ngày một ngày hai. Nhưng các bạn hãy tin rằng, những thách thức đó sẽ được giải quyết.

Ngày hôm nay, chúng ta họp mặt ở đây vì chúng ta đã lựa chọn hy vọng thay vì sợ hãi, cùng hướng tới các mục tiêu chung thay vì xung đột và bất hoà.

Ngày hôm nay, chúng ta tới đây để tuyên bố chấm dứt những than phiền vụn vặt cùng những lời hứa hẹn dối trá, những lời cáo buộc lẫn nhau, những lời giáo điều nhằm chán, niềm tin rạn nứt và những thứ đã bóp nghẹt quá nhiều đời sống chính trị của chúng ta.

"Sự vĩ đại không bao giờ là thứ có sẵn"

Chúng ta vẫn là một quốc gia non trẻ, nhưng như Kinh Thánh dạy, đã tới lúc gạt bỏ sang bên những điều ngây ngô nông nổi. Đã tới lúc để tái xác nhận tinh thần nhần nại của chúng ta, nhằm chọn lựa cho chúng ta một trang sử tốt đẹp hơn, hướng tới món quà quý giá, ý tưởng cao đẹp vốn được truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác: Chúa trao cho tất cả mọi người quyền bình đẳng, tự do và ai cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc.

Trong khi tái khẳng định sự vĩ đại của đất nước chúng ta, chúng ta hiểu được rằng sự vĩ đại không bao giờ là thứ có sẵn. Chúng ta phải giành lấy nó. Hành trình của chúng ta trước giờ chưa từng là một trong con đường đi tắt hoặc một cái gì đó dễ dàng hơn. Đó không phải là con đường dành cho những người nhút nhát, cho những ai thích sự nhàn rỗi hơn công việc hay những người chỉ mưu cầu niềm vui từ sự giàu có và nổi tiếng.

Đó là con đường dành cho những người dám chấp nhận hiểm nguy, những người lao động, làm ra mọi thứ - mà một vài trong đó là những người nổi tiếng nhưng đa phần hơn là những người đàn ông, đàn bà vô danh trong công việc của họ - những người đã đưa chúng ta bằng qua những con đường chông gai, gập ghềnh để tiến tới sự thịnh vượng và tự do.

Vì chúng ta, họ đã vượt qua các đại dương để tìm kiếm một cuộc sống mới mà trong tay chỉ có chút tư trang, của cải.

Vì chúng ta, họ đã phải lao động chăm chỉ trong các công xưởng bóc lột công nhân tàn tệ và phải cất công định cư ở miền Tây; chịu đựng những trận đòn roi da và cày cấy trên những thửa ruộng cằn cỗi.

Vì chúng ta, họ đã chiến đấu và hy sinh ở những nơi như Concord và Gettysburg; Normandy...

Hết lần này tới lần khác, những người đàn ông, đàn bà này đã đấu tranh, hy sinh và làm việc cho tới khi đôi bàn tay của họ bị chai sạn để chúng ta có được một cuộc sống tốt đẹp hơn. Họ đã nhìn thấy, nước Mỹ to lớn hơn tất cả những tham vọng cá nhân, vĩ đại hơn tất cả những khác biệt về dòng dõi, hay của cải hoặc bè phái gộp lại.

Đã đến lúc tự vực dậy

Đây là hành trình mà chúng ta tiếp tục ngày hôm nay. Chúng ta vẫn là một cường quốc thịnh vượng và hùng mạnh nhất trên trái đất. Các công nhân của chúng ta không hề làm việc kém năng suất hơn khi cuộc khủng hoảng này bắt đầu. Đầu óc chúng ta không kém sáng tạo hơn. Nhu cầu về hàng hoá và dịch vụ của chúng ta không kém cần thiết hơn tuần trước, tháng trước hay năm trước. Năng lực của chúng ta vẫn chưa hề bị suy giảm. Nhưng thời của sự bảo vệ những lợi ích hẹp hòi và trì hoãn các quyết định khó khăn chắc chắn đã trôi qua.

Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải tự mình vực dậy, tự cải thiện và bắt đầu lại công việc tái thiết nước Mỹ. Vì ở bất cứ chỗ nào chúng ta nhìn vào cũng sẽ thấy có việc cần phải làm. Tình trạng kinh tế hiện nay đang kêu gọi chúng ta phải hành động táo bạo và mau lẹ. Và chúng ta sẽ hành động - không chỉ tạo ra các việc làm mới mà còn là đặt ra nền tảng mới cho sự tăng trưởng.

Chúng ta sẽ xây dựng các con đường, các cây cầu, mạng lưới điện và các tuyến dữ liệu mã hoá giúp ích cho nền thương mại của chúng ta và gắn kết chúng ta với nhau. Chúng ta sẽ khôi phục khoa học về đúng chỗ của nó cũng như tận dụng sự kỳ diệu của công nghệ để cải thiện chất lượng chăm sóc y tế và hạ giá thành dịch vụ này.

Chúng ta sẽ khai thác năng lượng từ mặt trời, gió và đất đai để cung cấp nhiên liệu cho xe hơi và vận hành các nhà máy. Và chúng ta sẽ cải cách các trường phổ thông, cao đẳng và đại học nhằm đáp ứng những yêu cầu của thời đại mới. Tất cả những điều này chúng ta có thể làm được. Tất cả những điều này, chúng ta sẽ làm.

Vào lúc này, đang có một vài người đặt câu hỏi về tham vọng của chúng ta. Họ cho rằng, hệ thống của chúng ta sẽ không thể kham nổi quá nhiều kế hoạch lớn. Trí nhớ của họ thật hạn hẹp vì họ đã quên những gì mà đất nước này đã làm được, những gì mà những người tự do, đàn ông cũng như đàn bà, có thể đạt được khi khả năng sáng tạo hoà hợp vì mục đích chung, điều cần thiết cho sự can đảm.

Điều mà những người hoài nghi không hiểu là mặt đất đang chuyển dịch dưới chân họ và những luận điểm chính trị cũ rích từng huỷ hoại chúng ta suốt một thời gian dài đã không còn hiệu quả nữa.

"Ở đâu mà câu trả lời là được, thì chúng ta sẽ tiến tới"

Câu hỏi chúng ta đặt ra ngày hôm nay không phải là liệu chính phủ của chúng ta quá lớn hay quá nhỏ mà là liệu nó có hoạt động hiệu quả, liệu nó có thể giúp đỡ các gia đình tìm được việc làm với mức thu nhập hợp lý, một sự chăm sóc y tế mà họ có thể chi trả được. Ở đâu mà câu trả lời là được, thì chúng ta sẽ tiến tới. Ở đâu mà câu trả lời là không thì mọi chương trình sẽ chấm dứt.

Và những ai trong chúng ta đang nắm quyền quản lý các đồng đô la của công chúng sẽ phải thận trọng chi tiêu, thay đổi những thói quen xấu và làm công việc của chúng ta với sự minh

bạch - vì chỉ khi đó chúng ta mới có thể khôi phục được sự tin tưởng thiết yếu giữa người dân và chính phủ của họ.

Câu hỏi phía trước chúng ta hiện nay cũng không phải là: Liệu thị trường là một lực lượng lành mạnh hay không. Sức mạnh của thị trường nhằm sản xuất ra của cải và mở rộng tự do là không thể sánh kịp nhưng cuộc khủng hoảng đã gợi nhắc chúng ta rằng không có một cái nhìn thận trọng thì thị trường có thể vọt ra ngoài tầm kiểm soát - và rằng một đất nước không thể thịnh vượng dài lâu khi họ chỉ chú trọng đến những thuận lợi.

Sự thành công của nền kinh tế chúng ta luôn luôn dựa trên không chỉ là quy mô tổng sản phẩm quốc nội (GDP) mà còn cả tầm vóc của sự thịnh vượng; vào khả năng mở rộng cơ hội tới tất cả những ai có lòng quyết tâm - không nằm ngoài lòng nhân hậu mà còn bởi đó là con đường chắc chắn nhất hướng tới sự tốt đẹp chung cho tất cả chúng ta.

Vì lợi ích chung, chúng ta phản đối sự lựa chọn giữa an toàn và các lý tưởng của chúng ta. Ông cha ta đã đối mặt với khó khăn vất vả và hy sinh để soạn nên một bản hiến chương đảm bảo luật pháp và quyền của con người, một bản hiến chương được viết lên bằng máu của biết bao thế hệ. Những lý tưởng đó vẫn tiếp tục soi sáng thế giới hôm nay, và chúng ta sẽ không từ bỏ chúng.

Và tôi xin gửi lời tới nhân dân và chính phủ các nước đang dõi xem buổi lễ hôm nay, từ những thủ đô tráng lệ nhất cho tới những thôn làng nhỏ nhất như nơi cha tôi đã sinh ra, rằng: nước Mỹ là bạn bè với từng quốc gia, từng cá nhân, dù là nam hay nữ, từng đứa trẻ, đang kiếm tìm nền hòa bình và danh dự. Và chúng ta sẵn sàng đi đầu trong sự nghiệp chung đó một lần nữa.

Chỉ có sức mạnh thì không thể tự bảo vệ

Hãy nhớ rằng các thế hệ cha anh của chúng ta đã đánh bại chủ nghĩa phát xít... không chỉ bằng tên lửa và xe tăng, mà còn cả sự đoàn kết keo sơn và niềm tin bền bỉ. Lốp cha anh đó hiểu rằng, nếu chỉ dựa vào sức mạnh thì không thể tự bảo vệ và nó cũng không cho phép chúng ta làm những gì mình muốn. Các thế hệ đi trước hiểu rằng, sức mạnh của chúng ta sở dĩ lớn dần lên là nhờ chúng ta đã sử dụng nó một cách hợp lý. Nền an ninh của chúng ta sở dĩ có được là nhờ vào sự chính nghĩa, tinh thần gương mẫu, sự khiêm nhường và kiềm chế thực sự.

Chúng ta là những người gìn giữ những huyền thoại đó. Với những nguyên tắc này làm kim chỉ nam, một lần nữa, chúng ta có thể có được sự hợp tác và hiểu biết lẫn nhau tốt hơn từ các quốc gia khác nhau, một khi phải đối mặt với những nguy cơ lớn hơn trong tương lai. Chúng ta sẽ chuyển giao Iraq một cách có trách nhiệm cho nhân dân Iraq và củng cố nền hoà bình ở Afghanistan.

Tôi xin nói với cả các bạn bè cũ lẫn những kẻ thù xưa rằng: Chúng tôi sẽ làm việc không mệt mỏi để có thể giảm thiểu các nguy cơ hạt nhân và đẩy lùi bóng ma của tình trạng ấm nóng toàn cầu. Chúng tôi sẽ không xin lỗi về cách sống của mình, cũng như không do dự trong việc tự bảo vệ lối sống này. Đối với những kẻ muốn thực hiện mưu đồ khủng bố và giết hại dân thường vô tội, thì các người hãy nghe đây: Tinh thần của chúng tôi mạnh hơn các người và không thể bị bẻ gãy, các người sẽ không thể tồn tại lâu hơn chúng tôi và chúng tôi sẽ đánh bại các người.

Chúng ta biết rằng, di sản của chúng ta là sức mạnh chứ không phải là sự yếu đuối. Chúng ta là một đất nước của người Thiên Chúa Giáo cũng như Hồi Giáo, của người Do Thái cũng như người Ấn giáo và của cả những người không theo tôn giáo nào. Chúng ta được định thành từ mọi thứ ngôn ngữ và văn hoá từ khắp nơi trên thế giới hội về. Chúng ta từng nếm trải vị đắng của nội chiến đau thương, phân biệt sắc tộc, từng trở dậy từ thời kỳ đen tối đó, trở nên mạnh mẽ và đoàn kết hơn. Chúng ta tin rằng, sẽ đến ngày những thù nghịch cũ sẽ qua đi, những định kiến xưa sẽ chấm dứt, những khoảng cách về dòng tộc sẽ được giải quyết hoàn toàn và khi đó thế giới sẽ trở nên gần gũi hơn, lòng nhân hậu sẽ ngự trị và Mỹ phải đóng vai trò thúc đẩy một kỷ nguyên mới của hoà bình.

Và xin gửi lời tới thế giới Hồi Giáo rằng, chúng tôi đang tìm kiếm một hướng đi mới tới phía trước, dựa trên lợi ích chung và sự tôn trọng lẫn nhau. Xin nói với những nhà lãnh đạo trên trái đất đang muốn reo rắc sự hiềm khích hoặc đang đổ lỗi những yếu kém của mình là do phương Tây gây ra, quý vị hãy hiểu rằng người dân sẽ đánh giá dựa trên những gì các vị xây chứ không phải những gì quý vị phá. Xin nói với những ai đang bám lấy quyền lực bằng tham nhũng và trấn áp sự bất đồng chính kiến, rằng các vị đang đi ngược lịch sử, song chúng tôi sẽ chia tay ra nếu quý vị biết từ bỏ nắm đấm.

Và xin gửi lời tới nhân dân các quốc gia nghèo khó, rằng chúng tôi cam kết sẽ sánh vai cùng các bạn để giúp cho mùa màng của các bạn bội thu, để khơi thông những dòng nước mát lành, để nuôi dưỡng những cơ thể đang héo hon và để bồi đắp tinh thần cho những con người đang khao khát nhận thức. Và xin nói với những quốc gia đang hưởng sự đầy đủ như chúng ta, rằng đã đến lúc chúng ta không thể tiếp tục thờ ơ với cuộc sống khốn khổ bên ngoài biên giới của chúng ta, và cũng không thể tiếp tục sử dụng tài nguyên thế giới mà không để ý tới những hệ quả sau đó. Thế giới đã đổi thay và chúng ta phải thay đổi cùng nó.

Tinh thần cống hiến vì mục đích cao cả

Trong khi cân nhắc đoạn đường phía trước, chúng ta hãy dành những tình cảm biết ơn và kính trọng cho những người Mỹ dũng cảm, vào chính lúc này đây, đang bồng súng đi tuần trên cát nóng sa mạc hay trên những ngọn núi cao xa xôi. Họ có nhiều điều để nói với chúng ta hôm nay, giống như những người anh hùng gục ngã ở Arlington đã thì thầm từ bao thế hệ nay.

Chúng ta vinh danh họ không chỉ vì họ là những người canh gác cho sự tự do của chúng ta, mà còn vì họ là hiện thân cho tinh thần phục vụ nhân dân, cho sự sẵn sàng cống hiến vì một mục tiêu cao cả hơn cả lo cho bản thân. Và chính trong lúc này, khoảnh khắc sẽ định hình cả một thế hệ, chính tinh thần này phải hiện hữu trong tất cả chúng ta.

Vì cho dù Chính phủ có thể làm bất cứ điều gì thì cũng phải nhờ vào niềm tin và quyết tâm của nhân dân Mỹ. Đó là lòng tốt cứu giúp người khác khi những con đê bị vỡ, là sự vị tha của những người thợ thà bớt giờ làm còn hơn để đồng nghiệp mất việc, chính chúng sẽ đưa ta vượt qua những thời khắc đen tối nhất. Chính là sự dũng cảm của người lính cứu hỏa băng qua cầu thang mù mịt khói, hay thậm chí là việc những bậc cha mẹ sẵn lòng nuôi dưỡng con cái. Những đức tính đó đã quyết định số phận của chúng ta.

Những thách thức mà chúng ta phải đối mặt có thể là mới mẻ. Các công cụ mà chúng ta sử dụng để đối phó thách thức cũng có thể mới lạ. Nhưng các giá trị giúp tạo nên thành công của chúng ta – sự siêng năng, trung thực, dũng cảm, công bằng, khoan dung, quan tâm chia sẻ, trung thành và ái quốc – những điều này là cũ. Những điều này là có thực. Chúng đã trở thành

lực đẩy âm thầm cho những tiến bộ trong suốt lịch sử của chúng ta. Điều đang đòi hỏi chúng ta là quay về với những sự thật đó.

Điều đòi hỏi chúng ta lúc này đây là một kỷ nguyên mới của trách nhiệm, một sự công nhận của từng người Mỹ rằng chúng ta phải có trách nhiệm với chính bản thân, với đất nước và với thế giới, những trách nhiệm mà chúng ta không phải miễn cưỡng chấp nhận mà sẵn sàng đón lấy, với lập trường vững chắc, không có điều gì làm tinh thần thỏa mãn hơn, định nghĩa được tính cách chúng ta hơn là sự xả thân vì những trọng trách như vậy.

Không ngại hiểm nguy, sẵn sàng đương đầu

Thách thức đó là cái giá và sự cam kết của quyền công dân.

Đó là khởi nguồn của niềm tự tin, sự hiểu biết rằng Chúa đã trông cậy vào chúng ta để kiến tạo một vận mệnh chưa định sẵn.

Đây là ý nghĩa của tự do và tôn giáo của chúng ta, là lý do mà mọi người đàn ông, đàn bà, trẻ thơ thuộc mọi chủng tộc và tín ngưỡng có thể hội họp cùng nhau tại địa điểm tráng lệ này, là lý do một người có cha cách đây gần 60 năm có thể không được phục vụ tại một nhà hàng địa phương mà nay đứng trước mặt các bạn để đọc lời thề thiêng liêng nhất.

Vì vậy hãy cùng nhau đánh dấu ngày này bằng cách nhớ lại chúng ta là ai và chúng ta đã tiến xa tới đâu. Vào năm nước Mỹ ra đời, trong những tháng ngày lạnh giá nhất, một nhóm nhỏ những người yêu nước chụm lại bên nhau cạnh đồng lửa đang tàn dần trên bờ một dòng sông đã đóng băng. Thủ đô đã bị bỏ lại. Quân thù đang tiến tới. Tuyết trắng chan hoà cùng máu đỏ. Vào thời khắc mà cuộc cách mạng đang đứng trước thời khắc thử thách nhất, người cha già của đất nước ta đã đọc những lời này:

"Hãy để hậu thế nói với thế giới tương lai... rằng trong mùa đông băng giá nhất, khi chỉ còn lại sự hy vọng và nghị lực... thì thành phố và đất nước, lo lắng trước mối nguy hiểm chung, đã tiến lên để đối đầu với nó!"

Nước Mỹ, đang đối mặt với một nguy hiểm chung. Vào thời khắc mùa đông khó khăn này, chúng ta hãy ghi nhớ những lời bất hủ này. Với hy vọng và nghị lực, một lần nữa, chúng ta hãy dũng cảm vượt qua dòng chảy băng giá, sẵn sàng đối mặt với bất kỳ cơn bão nào. Hãy để con cháu ta nhắc lại rằng, khi chúng ta bị thử thách, chúng ta đã không bỏ dở hành trình, rằng chúng ta không lùi bước hay gục ngã và với đôi mắt nhìn thẳng về chân trời phía trước cùng sự phù hộ của Chúa trời từ trên cao, chúng ta mang theo món quà của tự do và trao lại cho các thế hệ tương lai.

oOo

Tổng hợp & biên tập THANGDACLAC